

Kazimierz Kaeppele

Sprawozdanie z plenarnego posiedzenia Naczelnej Rady Adwokackiej w dniach 6 i 7 marca 1976 r.

Palestra 20/4-5(220-221), 106-113

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Uzasadnienie

- 1) Zmiana treści § 41 wynika z konieczności dostosowania tego przepisu do aktualnego stanu prawnego, albowiem przytoczone wyżej zarządzenie Ministra Finansów podwyższyło kwotę, którą zespoły adwokackie mogą wydatkować w interesie cudzoziemca dewizowego, mimo braku wpłaty na koszty.
- 2) Regulamin nakłada na rady adwokackie obowiązek niezwłocznego przesłania do wiadomości Prezydium NRA zawiadomień o wyrażeniu zgody na prowadzenie spraw cudzoziemców dewizowych przez adwokatów, którzy nie uzyskali zezwolenia generalnego lub nie byli członkami zespołów specjalistycznych. Miało to na celu ułatwienie sprawowania nadzoru przez Prezydium NRA nad udzielanymi zezwoleniami. Trzyletnia praktyka wykazała jednak, że zezwolenia wydawane są w sposób prawidłowy, nie zdarzył się bowiem ani jeden wypadek uchYLENIA uchwały rad adwokackich.

W tej sytuacji dalsze utrzymywanie wspomnianego obowiązku byłoby niecelowe, a jego zniesienie przyczyni się do zmniejszenia zbędnej korespondencji. Zaznaczyć przy tym należy, że możliwość sprawowania nadzoru ogólnego nie zostanie wyeliminowana, gdyż Prezydium NRA otrzymuje odpisy protokołów rad adwokackich, w których zawarte są uchwały dotyczące zezwoleń jednorazowych na prowadzenie spraw cudzoziemców dewizowych.

B.

Sprawozdanie

z plenarnego posiedzenia Naczelnej Rady Adwokackiej w dniach 6 i 7 marca 1976 r.

Bezpośrednio przed rozpoczęciem obrad objętych porządkiem dziennym prezes Zarządu Głównego Zrzeszenia Prawników Polskich prof. dr Adam Łopatka wręczył prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej adw. drowi Zdzisławowi Czeszejko „Pamiątkowy Medal XXX-lecia ZPP”, przyznany Naczelnej Radzie Adwokackiej uchwałą Prezydium Zarządu Głównego ZPP z dnia 23.X.1975 r. Przyznanie tego Medalu wiąże się z wieloletnią działalnością Naczelnej Rady Adwokackiej w rozwoju prawa i praworządności socjalistycznej, stanowiącej dowód ścisłej więzi adwokatów z całym światem prawniczym.

Przedmiotem obrad odbytego w dniach 6 i 7 marca 1976 r. plenarnego posiedzenia Naczelnej Rady Adwokackiej było sprawozdanie z działalności naczelnych organów adwokatury w kadencji 1973—1975 r. i sprawy finansowo-budżetowe. Sporządzone na piśmie i doręczone wcześniej uczestnikom posiedzenia sprawozdanie z kadencyjnej działalności obejmowało zarówno ogólną ocenę problematyki kadencyjnej jak i część szczegółową, dotyczącą działalności naczelnych organów adwokatury we wszystkich dziedzinach życia samorządowego.

Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej adw. dr Zdzisław Czeszejko powitał zebranych a wśród nich imiennie siedmiu dziekanów rad adwokackich w nowo powstałych izbach, którzy po raz pierwszy wzięli udział w plenarnym posiedzeniu NRA a następnie dokonując wprowadzenia do tematyki obrad, stwierdził, że Prezydium NRA składa sprawozdanie kadencyjne jeszcze przed kampanią sprawozdawczo-wyborczą, odmiennie od praktyki lat ubiegłych. Sprawozdanie to ma

bowiem udzielić odpowiedzi na pytanie, jak adwokatura spełnia swoją rolę w systemie ochrony prawnej, jakie miejsce zajmuje w społeczeństwie i jaką tam spełnia rolę.

Sprawozdanie dotyczy wewnętrznych spraw zawodowych, należy jednak pamiętać, że adwokatura jest sprzężona z rozwojem społecznym, to więc, co się dzieje w społeczeństwie, znajduje swe żywe odbicie również w adwokaturnie. Wyrazem szerokiej społecznej aprobaty zawodu adwokackiego jest fakt, że 4 adwokatów kandyduje do Sejmu, a kilkunastu do wojewódzkich rad narodowych. Widoczne jest umocnienie roli samorządu, cieszącego się zaufaniem zarówno środowiska jak i władz, a nowy model nadzoru Ministra Sprawiedliwości jest wyrazem tego, że adwokatura potrafi realizować swoje sprawy zgodnie z interesem społecznym i zawodowym. Rezultaty pracy i nowy jej styl — stwierdził na zakończenie swego wystąpienia prezes NRA — stanowią kapitał, który powinien być pomnażany w dalszej działalności samorządowej.

Należy na wstępie stwierdzić, że obecna kadencja charakteryzuje się ewidentnie ogromną dynamiką przemian w adwokaturnie. Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej w dokonanej ocenie działalności kadencyjnej¹ dopatruje się zapoczątkowania tych przemian w kierunkach i koncepcjach wysuniętych jeszcze na plenarnym posiedzeniu w dniu 29.VI.1972 r., na którym stwierdzono m.in., że „punkt ciężkości funkcjonowania samorządu musi spoczywać nie tyle w normatywnych rozwiązaniach, ile w jego praktycznej działalności”. Konfrontacja tego założenia z efektywną działalnością kadencyjną w latach 1973—1975 w pełni potwierdza ten pogląd.

Pośród problemów podejmowanych i rozwiązywanych w toku kadencji należy tu wymienić:

- a) przebudowę ram organizacyjno-prawnych przez ograniczenie nadmiernej ilości przepisów wewnętrznych (regulaminy, instrukcje itp.);
- b) przygotowanie projektów nowelizacji przepisów o adwokaturnie określających model samorządu adwokackiego oraz społeczno-prawną pozycję adwokatury w sposób odpowiadający potrzebom społeczeństwa i zawodu;
- c) tworzenie nowych izb w ramach przystosowywania samorządu do nowego podziału administracyjnego państwa;
- d) zwiększenie reprezentatywności środowiska w organach samorządu przez stworzenie instytucji delegatów wojewódzkich w tych izbach, które obejmują swym zasięgiem działania kilka województw;
- e) powołanie Ośrodka Badawczego Adwokatury w celu prowadzenia prac naukowo-badawczych na temat adwokatury i realizacji zadań w sprawie metodyki i programu szkolenia.

Do podstawowych zadań samorządu należy troska o właściwy poziom zawodowy i etyczny adwokatów. Sprawie tej poświęcono szczególną uwagę na posiedzeniach plenarnych NRA w dniach 26 i 27.X.1974 r. i w dniu 16.III.1975 r. Należy tu podkreślić duży dorobek samorządu w zakresie doskonalenia zawodowego, będący wynikiem realizacji różnorodnych form doskonalenia. Działalność samorządu w zakresie kontroli zawodowej i profilaktyki, jak również oddziaływanie wychowawcze środowiska, a w szczególności rola organów zespołu, powodują stałe podnoszenie się poziomu zawodowego i etycznego adwokatów. Świadczy o tym również analiza spraw dyscyplinarnych, dotycząca zarówno liczby jak i rodzaju spraw.

¹ Sprawozdanie z działalności naczelnych organów adwokatury za okres 1973—1975.

Zaznacza się bowiem generalnie wyraźny spadek liczby tych spraw i zmniejszenie się ich ciężaru gatunkowego.

Z problemem poziomu zawodowego i etycznego łączy się ściśle przygotowanie kadr do zawodu adwokackiego. Sprawa metodyki i programu szkolenia była przedmiotem konferencji członków rad adwokackich odpowiedzialnych za szkolenie aplikantów. Konferencja ta odbyła się w Łańcucie w dniach 30 i 31.V.1974 r. Należy nadmienić, że samorząd wykorzystał wszystkie będące w jego dyspozycji środki służące do należytego przygotowania aplikantów do zawodu adwokata. Postulowane zmiany w tym względzie łączą się z nowym modelem aplikacji, zwłaszcza w zakresie rekrutacji i szkolenia, sprecyzowanym w propozycjach legislacyjnych NRA.

Wiele uwagi poświęcał samorząd sprawie doskonalenia zespołów adwokackich, tak aby mogły one lepiej spełniać swoje podstawowe zadania, i to w zakresie zarówno świadczenia pomocy prawnej dla ludności jak i właściwych warunków pracy dla adwokatów. Wprowadzenie nowego „arkusza rozliczeń”, realizującego zasadę „lepszą pracę — lepszą płacą”, oraz ryczałtu umożliwiającego organizowanie pomocy technicznej dla członków zespołów adwokackich i akumulację w radach adwokackich środków na akcję remontowo-inwestycyjną, jak również zapoczątkowanie technizacji pracy — to niewątpliwym postępem w pracy zespołów, który jednak nie może przesłonić istniejących w tym względzie mankamentów. W szczególności chodzi tu o warunki lokalowe i o techniczną stronę pracy zespołów. Problematyce tej poświęcone było plenarne posiedzenie NRA w dniu 9.VI.1973 r., na którym powzięto uchwałę o usprawnieniu organizacji pracy w zespołach adwokackich. Dla pełnej realizacji tej uchwały, co wymaga dłuższego czasu, pozostaje wiele jeszcze do zrobienia.

Na tym samym plenarnym posiedzeniu NRA wskazano na potrzebę gruntownej analizy sytuacji kadrowej i opracowania programu działania. Do dokonania jednak tej analizy, planowanej w roku ubiegłym, nie doszło ze względu na konieczność dostosowania organizacji samorządu do zmian w podziale administracyjnym kraju. Jedną z głównych przeszkód w prowadzeniu racjonalnej polityki kadrowej był brak granicy wieku, do którego dopuszczalna byłaby działalność zawodowa w zespołach. Przeszkoda ta została usunięta na posiedzeniu plenarnym NRA w dniu 19.X.1975 r. przez uchwalenie regulaminu w sprawie zasad wykonywania zawodu w zespołach adwokackich przez adwokatów emerytów i rencistów oraz adwokatów w wieku emerytalnym.

W kadencyjnej działalności samorządowej poczesne miejsce zajmują również sprawy socjalno-bytowe. W szczególności należy tu podkreślić, stałą tendencją do zwiększania zasiłków i zapomóg, co znalazło swój wyraz w uchwale NRA z dnia 19.X.1975 r., oraz akcję lecznictwa sanatoryjnego (po 150 skierowań rocznie). Nastąpiło też zapoczątkowanie budownictwa socjalnego (Grzegorzewice, Kazimierz Dolny i Limanowa), gdyż brak możliwości korzystania przez adwokatów z wczasów pracowniczych (FWP) stworzył pilną potrzebę posiadania własnych ośrodków rekreacyjnych. Ze sprawami bytowymi związane są jeszcze dwie kwestie o charakterze podstawowym. Obie, niestety, dotychczas nie zostały załatwione. Są to mianowicie sprawy:

- a) odpłatności spraw prowadzonych przez adwokatów z urzędu,
- b) nowelizacji rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Istnieją wszelkie dane, że sprawa odpłatności spraw z urzędu zostanie załatwiona przy okazji nowelizacji kodeksu postępowania karnego. Sprawa zaś nowelizacji tzw. „taksy” nie doczekała się dotychczas rozwiązania mimo nieustannych starań

podejmowanych w tej sprawie przez Prezydium NRA. Wszyscy niemal dyskutanci, poruszając problem „taksy”, wskazywali na głębokie zaniepokojenie środowiska zwłoką w załatwieniu tej sprawy.

Kontakty adwokatury polskiej z adwokatami innych krajów rozwijały się w okresie kadencyjnym szczególnie pomyślnie. Doskonałą okazję do wzajemnej wymiany informacji i doświadczeń stanowi odbywająca się corocznie w Wiedniu konferencja prezesów europejskich izb adwokackich. Konferencja ta zyskała sobie powszechne uznanie wśród jej uczestników, o czym świadczyć może fakt, że krąg jej uczestników stale się powiększa. Szczególnie zaś pozytywną ocenę w skali międzynarodowej zyskały dwie imprezy odbyte w Polsce, a mianowicie: polsko-francuskie colloquium z zakresu wypadków w komunikacji oraz międzynarodowe sympozjum (24 i 25.V.1974 r.) poświęcone podstawowym gwarancjom zawodowym (tajemnica zawodowa i immunitet). Duże praktyczne znaczenie mają wydawane przez NRA (Komisja Współpracy z Zagranicą) broszury zawierające teksty ustawodawstw obcych dotyczących adwokatury.

Na zgromadzeniach delegatów poruszano wielokrotnie sprawę urealnienia udziału adwokatów w postępowaniu przygotowawczym. Było to konsekwencją normatywnych rozwiązań przyjętych przez nowy kodeks postępowania karnego (1969 r.). W czasie bezpośrednich wzajemnych wizyt kierownictwa Prokuratury Generalnej i Prezydium NRA omawiano sprawę zwiększenia udziału adwokatów w tym stadium postępowania karnego. Następnie doszło do powołania mieszanej komisji do bieżącego badania realizacji powyższego zamierzenia i do okresowych spotkań przedstawicieli Prokuratury Generalnej i NRA w tej sprawie. Wymieniona akcja uaktywnienia adwokatów w postępowaniu przygotowawczym ma na celu tworzenie korzystnych warunków do realizacji tego zamierzenia.

Sprawa radców prawnych była przedmiotem licznych wystąpień i opinii samorządu. Ostatnio dyskutowany był w ZPP i w NRA projekt ustawy o obsłudze prawnej j.g.u. Samorząd, wykorzystując doświadczenia ponad 1000-osobowej grupy adwokatów radców prawnych, jest zainteresowany w rozwiązaniu tego problemu w sposób najbardziej społecznie przydatny.

Działalność wizytacyjna (Centralny Zespół i wojewódzkie zespoły wizytatorów) obejmowała w szerokim zakresie zagadnienia badania poziomu pracy zawodowej, etyki, szkolenia i doskonalenia zawodowego, pracy kierowników zespołów, rozdziału spraw, dalej — problemy organizacyjne, finansowe, ewidencyjne, stosunki zawodowe i koleżeńskie oraz nową problematykę związaną ze zmianą podziału administracyjnego państwa. Centralny Zespół Wizytatorów przeprowadził łącznie 101 wizytacji, natomiast wojewódzkie zespoły przeprowadziły 1 285 wizytacji (przy niepełnych danych za rok 1975).

Samorząd podejmował również działania zmierzające do popularyzacji zadań i roli adwokatury. Spośród tych działań należy tu wymienić:

- 1) ufundowanie nagród za najlepsze publikacje (nagrody: publicystyczna, historyczna, cywilistyczna);
- 2) okolicznościowe wydawnictwo z okazji 30-lecia PRL pt. „Adwokatura PRL”;
- 3) jubileuszowe posiedzenie plenarne NRA w dniu 27 lipca 1974 r. w Lublinie, w którym przed 30 laty rozpoczęła działalność pierwsza powojenna rada adwokacka;
- 4) narada adwokatów-działaczy rad narodowych, odbyta w dniu 27.X.1974 r. w Warszawie;
- 5) działalność publicystyczna miesięcznika „Palestra” w różnych dziedzinach wiedzy prawniczej.

Należy również wskazać na udział adwokatury w porządkowaniu i kształtowaniu prawa, realizowany przez opiniowanie projektów aktów normatywnych i inicjowanie zmian ustawodawczych. Rejestr tych spraw typu legislacyjnego, w tym również komplet projektów aktów normatywnych dotyczących adwokatury, był duży i wymagał stosunkowo dużego nakładu pracy.

W działalności organów dyscyplinarnych wysunięte zostały następujące zadania:

- ujednoczenie orzecznictwa i polityki dyscyplinarnej;
- uaktywnienie działalności profilaktycznej;
- usprawnienie organizacji pracy i działania wojewódzkich organów dyscyplinarnych.

W celu realizacji tych zadań zorganizowano 2 narady robocze dla członków wojewódzkich organów dyscyplinarnych (24.XI.1973 r. i 1.III.1975 r.) oraz narady dla członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej (30.IV.1974 r.).

Prezes Wyższej Komisji Dyscyplinarnej adw. T. Sarnowski w swym wystąpieniu sprawozdawczym zwrócił szczególną uwagę na działalność profilaktyczną oraz na różne formy realizacji tego zadania mającego na celu eliminowanie przewinień dyscyplinarnych. Notuje się znaczny spadek spraw dyscyplinarnych w okresie sprawozdawczym (ok. 35%), co jest wynikiem właśnie profilaktycznej działalności organów adwokatury, a ponadto podniesienia się poziomu zawodowego i etycznego adwokatury.

Z problematyką dyscyplinarną łączy się działalność referatu skarg w sprawach drobniejszych przewinień, które nie wymagają uruchamiania aparatu dyscyplinarnego. Należy nadmienić, że ok. 63% skarg okazało się w ogóle bezzasadnych.

Naczelna Rada Adwokacka odbyła w sumie 8 posiedzeń, na których zajmowano się sprawami problemowymi, natomiast Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej odbyło 82 posiedzenia, na których podjęto łącznie 978 uchwał, z czego połowa dotyczyła spraw osobowych i organizacyjnych.

Tak przedstawia się w skrócie ujęty — z konieczności — przegląd spraw i problemów w działalności samorządowej zawarty w sprawozdaniu naczelnych organów adwokatury. Przegląd ten oczywiście nie wyczerpał całej problematyki samorządowej, ograniczając się jedynie do wskazania podstawowych kierunków działania.

Nad problematyką zawartą w sprawozdaniu wywiązała się ożywiona dyskusja, w której dokonano pogłębionej oceny działalności naczelnych organów samorządowych.

Adw. Czesław Bielicki (dziekan RA w Koszalinie), nawiązując do tej części sprawozdania, które dotyczyło doskonalenia zawodowego, wypowiedział się za stosowaniem różnorodnych form szkoleniowych, w tym również — za centralnym szkoleniem przez Ośrodek Badawczy Adwokatury. Kwestia obligatoryjności szkolenia jest możliwa do rozwiązania w ramach obowiązujących przepisów organizacyjnych. Chodzi tu mianowicie o wykorzystanie zebrań zespołów do uzyskania celów szkoleniowych przy uwzględnieniu faktu, że udział w zebraniach zespołu jest dla jego członków obowiązkowy (§ 10 ust. 4 rozp. o zespołach adwokackich). W organizowaniu akcji doskonalenia zawodowego należałoby wykorzystać również istnienie makroregionów.

Adw. Stanisław Warcholik (dziekan RA w Krakowie) poruszył w swym wystąpieniu sprawę doskonalenia zawodowego i konieczności udziału w nim kolegów nie dysponujących zbyt dobrymi warsztatami zawodowymi, sprawę opłat sądowych w sprawach karnych oraz — z problematyki kadrowej — sprawę obligatoryjnych wpisów na listę adwokatów. W takich wypadkach rady adwokackie po-

winy wskazywać petentom siedziby, w których uprawnienia te (art. 65 u.o.u.a) mogliby realizować. Mówca wysunął postulat, aby polityką kadrową kierowało Prezydium NRA.

Adw. Stanisław Maciejewski (dziekan RA w Poznaniu) postulował rozwiązanie sytuacji mieszkaniowej egzaminowanych aplikantów adwokackich kierowanych do ośrodków terenowych. Rozwiązanie tego właśnie problemu jest jednym z warunków koniecznych do prowadzenia racjonalnej polityki kadrowej.

Adw. dr Eugeniusz Sindlewski (dziekan RA w Łodzi) przedstawił pokrótce zaangażowanie adwokatów łódzkich w działalności społecznej. Prowadzą oni m.in. poradnictwo w radach narodowych oraz wygłaszają wykłady z propedeutyki prawa w szkołach średnich i wykłady na temat ustawy o wykonywaniu zawodu lekarza dla pracowników naukowych Akademii Medycznej.

Adw. Władysław Świątek (dziekan RA w Szczecinie), omawiając problem doskonalenia zawodowego, postulował wprowadzenie w adwokaturze specjalizacji -- podobnie jak to się dzieje wśród sędziów. Sprawą tą powinien się zająć Ośrodek Badawczy Adwokatury.

Adw. Stanisław Rogoż (dziekan RA w Rzeszowie) podzielił się doświadczeniami Izby rzeszowskiej w zakresie doskonalenia zawodowego organizowanego wspólnie z Izłą krakowską oraz rozwiązywania trudnych problemów rozmieszczenia z wydatnym udziałem i pomocą POP przy Radzie Adwokackiej. Mówca postulował, aby w szkoleniu aplikantów zwrócić większą uwagę na problem metodyki pracy adwokata. Omawiając zaś społeczną działalność adwokatów rzeszowskich, wskazał na ścisłe kontakty i współpracę Rady Adwokackiej ze związkami zawodowymi i TPD. Rada Adwokacka w Rzeszowie założyła 25 mieszkaniowych ksiązeczek PKO dla sierot z domów dziecka.

Adw. Marian Kuskowski (dziekan RA w Wałbrzychu) ocenił pozytywnie działalność samorządową Prezydium NRA. Zwrócił on szczególną uwagę na potrzebę roboczych kontaktów z członkami naczelnymi organów adwokatury, wskazując na niedawne sympozjum w Zaborowie, zorganizowane dla członków nowo utworzonych rad adwokackich, jako na doskonały przykład celowości i potrzeby takich kontaktów.

Adw. Witold Bayer (członek NRA, kierownik Ośrodka Badawczego Adwokatury) w obszernym wystąpieniu omówił plany Ośrodka w akcji doskonalenia zawodowego, i to zarówno w zakresie programu jak i metodyki szkolenia.

Adw. Ireneusz Boliński (dziekan RA w Białymstoku), wskazując na polityczny charakter zawodu adwokata, postulował szerokie włączenie się adwokatury w nurt problematyki politycznej i państwowej. Wśród spraw zawodowych adwokatura powinna się zająć w większym stopniu kulturą sali sądowej, polityką karną i udziałem w wykładni prawa. Wyraża pogląd, że w ramach makroregionów istnieją warunki do ściślejszej współpracy i zbliżenia poszczególnych ośrodków. Działalność społeczna adwokatury powinna się wyrażać przede wszystkim w szerokim i czynnym członkostwie w ZPP oraz w udziale we władzach tej organizacji. Mówiąc o pracy społecznej, która dla adwokatów jest konieczna, mówca stwierdził, że nie można oddzielać pojęcia „społecznik” od pojęcia „adwokat”.

Adw. Jerzy Kiełbowicz (dziekan RA w Lublinie) ponowił postulat scentralizowania gospodarki kontem 34-a, a poza tym zwrócił uwagę na potrzebę opracowania perspektywicznego planu poprawy sytuacji lokalowej zespołów. Mówca podkreślił konieczność utrzymywania ścisłych kontaktów z władzami politycznymi i administracyjnymi i udzielania im informacji o aktualnej sytuacji w adwokaturze, co niewątpliwie podniesie rangę i autorytet zawodu.

Adw. Maciej Dubois (dziekan RA w Warszawie) zwrócił uwagę na trudności finansowe Izby warszawskiej związane ze zmniejszeniem się liczby adwokatów zatrudnionych w zespołach wskutek powstania nowych izb (Płock i Siedlce). Poprawa tej sytuacji finansowej wiąże się ściśle z uchwaleniem nowej taksy.

W dyskusji sygnalizowano niepokój środowiska adwokackiego z powodu przeciągania się sprawy nowelizacji rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności zespołów adwokackich. Wskazywano też na krytyczne głosy środowiska co do problemu opłat sądowych w sprawach karnych. Wysokość tych opłat może bowiem ograniczać w niektórych wypadkach prawo do obrony w toku instancyjnej kontroli wyroków. Problemy te poruszyli w dyskusji: adw. C. Bielicki (dziekan RA w Koszalinie), adw. M. Dubois (dziekan RA w Warszawie), adw. S. Rogoż (dziekan RA w Rzeszowie), adw. dr E. Sindlowski (dziekan RA w Łodzi), adw. E. Soroko (dziekan RA w Zielonej Górze) i adw. S. Warcholik (dziekan RA w Krakowie).

O sprawach organizacyjnych związanych z rozpoczęciem działalności organów samorządowych w nowo powołanych izbach mówili w swoich wystąpieniach: adw. T. Kowalewski (dziekan RA w Płocku), adw. J. Lipiec (dziekan RA w Częstochowie), adw. F. Sadownik (dziekan RA w Siedlcach), adw. dr J. Sieklucki (dziekan RA w Bielsku-Białej) i adw. J. Skorzyński (dziekan RA w Radomiu).

Jak wynika z przytoczonych wyżej głosów dyskusja na posiedzeniu objęła wszystkie aktualne problemy adwokatury, a więc — rekapitulując pokrótce — sprawy:

- poziomu zawodowego i etycznego adwokatury,
- szerszego udziału obrońców w postępowaniu przygotowawczym,
- pełnego udziału adwokatury w zakresie ustalania zasad i wykładni prawa,
- socjalno-bytowe,
- polityki kadrowej,
- działalności społecznej,
- szerokiego i aktywnego udziału w kampanii sprawozdawczo-wyborczej w izbach adwokackich i w Zrzeszeniu Prawników Polskich.

W obradach drugiego dnia 7 marca obszernie sprawozdanie finansowe złożył Skarbnik NRA adw. Karol Potrzebowski. Sprawozdanie to obejmowało zamknięcia rachunkowe za rok 1975 i preliminarze budżetowe na rok 1976 wraz z propozycją co do wysokości składek na potrzeby NRA i Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej.

W dyskusji nad problematyką finansowo-budżetową dużo uwagi poświęcono sprawie polityki inwestycyjnej oraz sprawom socjalno-bytowym. Dziekani nowo utworzonych rad poruszali nadto kwestię rozliczeń finansowych z radami macierzystymi.

*Po wyczerpaniu dyskusji i wysłuchaniu sprawozdania Komisji Wnioskowej² — Naczelna Rada Adwokacka podjęła uchwałę, w której wysoko oceniwszy działalność Prezydium, wytyczyła główne kierunki dalszych poczynąń³.

Po wysłuchaniu sprawozdania i wniosków Komisji Rewizyjnej, sprawozdania skarbnika oraz sprawozdania i wniosków Komisji Finansowo-Budżetowej⁴ — Na-

² Skład osobowy Komisji Wnioskowej: przewodniczący — dziekan RA w Krakowie adw. S. Warcholik; członkowie — dziekan RA w Częstochowie adw. J. Lipiec, dziekan RA w Wałbrzychu adw. M. Kuskowski.

³ Uchwała publikowana jest w niniejszym numerze na str. 102—103.

⁴ Skład Komisji Finansowo-Budżetowej: przewodniczący — dziekan RA w Rzeszowie adw. S. Rogoż; członkowie — dziekan RA w Siedlcach adw. F. Sadownik, dziekan RA w Radomiu adw. J. Skorzyński.

czelna Rada Adwokacka podjęła uchwałę⁵, w której zatwierdziła zamknięcia rachunkowe za rok 1975 i udzieliła Prezydium absolutorium. Ponadto Naczelna Rada Adwokacka uchwaliła preliminarze budżetowe na rok 1976 oraz ustaliła wysokość składki na potrzeby NRA i na Fundusz Samopomocy Koleżeńskiej, w 1976 r. Dokonała również zmiany regulaminu w sprawie działania zespołów adwokackich (§ 37 i § 41)⁶.

Dziekan RA w Krakowie adw. Stanisław Warcholik złożył członkom Prezydium NRA w imieniu kolegów-dziekanów wyrazy szczerego i koleżeńskiego podziękowania za kadencyjną działalność samorządową.

Na tym obrady dobiegły końca. Prezes NRA, zamykając je, podziękował zebranym za aktywny udział w obradach oraz za wyrazy uznania dla Prezydium za jego działalność i ze swej strony przekazał również kolegom-dziekanom, mając na względzie dobro całej korporacji, życzenia pomyślnych wyników kampanii sprawozdawczo-wyborczej.

Opracował adw. Kazimierz Kaeppele

C.

Z prac Prezydium NRA

1.

Podaje się niżej do wiadomości plan rozmieszczenia aplikantów adwokackich w 1976 r.:

**Zarządzenie Nr 13/76/A
Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 marca 1976 r.**

w sprawie określenia liczby aplikantów adwokackich dla poszczególnych izb adwokackich

Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 19 grudnia 1963 r. o ustroju adwokatury (Dz. U. z 1963 r. Nr 57, poz. 309 i z 1967 r. Nr 13, poz. 55) — po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Adwokackiej — zarządza się, co następuje:

§ 1

Liczbę aplikantów adwokackich dla poszczególnych izb adwokackich określa się, jak następuje:

— dla Izby Adwokackiej w Białymstoku	10 aplikantów
— „ „ „ w Bielsku-Białej	10 „
— „ „ „ w Bydgoszczy	12 „
— „ „ „ w Częstochowie	6 „
— „ „ „ w Gdańsku	12 „
— „ „ „ w Katowicach	25 „
— „ „ „ w Kielcach	10 „
— „ „ „ w Koszalinie	8 „
— „ „ „ w Krakowie	15 „

⁵ Uchwała finansowo-budżetowa publikowana jest w niniejszym numerze na str. 103—105.

⁶ Uchwała ta publikowana jest w niniejszym numerze na str. 105—106.